

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 149.

Tolvte Session.

40de Møde.

Onsdagen den 21de Novbr. Kl. 12.

(Forsfat.)

Fsberning (forts.): Jeg troer ved disse Udtalelser at have fuldstændiggjort, hvad jeg sagde derom i gaar. Om jeg ogsaa kunde ønske at fortsætte Forhandlingen om dette Punkt længere, saa vilde det dog forekomme mig mindre rigtigt, efterat Ministeren til en vis Grad har sluppet det ud af sin Haand. Jeg skal kun endnu fremhæve et eneste Punkt, som end yderligere maa vise, hvor varssomme vi maae være i denne Postering, hvor uflogt det, tør jeg sige, vilde være, naanset om vi iøvrigt nogenstunde vilde ansee den for rigtig, at gaae ind paa den i dette Dieblif. Jeg har ikke omtalt det før, thi jeg vilde ikke bringe det Lovforslag om Lønningerne, som spiller en saa vigtig Rolle ved denne Postering, ind her i Salen, men Ministeren har nu fuldstændig rigtig vilst, hvorledes disse to forskjællige Forslag stode i den nøieste Forbindelse med hinanden, og man høre da, hvad der siges om det Tilsvarende i Lovforslaget om Præsternes Lønning. Efterat det er sagt, hvorledes man skal gaae over til faste Lønninger, hedder det: „da er Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet“ — altsaa ikke Statsmagten, ikke Lovgivningsmagten, men Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet — „beinhindiget til“ — paa hvis Begne? Man lægge Mærke til paa hvis Begne — „paa Folketkirkens Begne“ — her er altsaa forudsat en Folkekirkes Til-

stedeværelse, der saa bliver repræsenteret af Ministeren, Ministeren vil i det Dieblif optræde paa Folkekirkes Begne — „at indgaae en saadan Overenskomst“ — nemlig med de Præster, som ville have fast Lønning istedetfor de nuværende Naturalier — „at Folkekirken overtager sig Gagens Udredelse imod at oppebære de ovennævnte Afgifter“. Det er altsaa en Folkekirke, som efter denne Lov eksisterer, der skal oppebære Noget, og paa hvis Begne Cultusministeren forhandler. Den ærede Minister vil sige: ja, det er jo den Folkekirke, jeg har sat ind i Finantsloven, og paa hvis Begne jeg håndler; det forstaaer jeg meget godt; men just derfor vil jeg ikke skaffe ham Folkekirken ind i Finantsloven for ikke at sætte ham i den Nødvendighed at han skal optræde og underhandle paa Folkekirkes Begne om Indtægter, der dog muligviis efter hans Betragtning ikke ere Statsindtægter. Derefter bliver der Spørgsmaal om de Præstekald, som blive ledige, og hvorledes der skal forholdes; man vil ogsaa der see, hvorledes Statsmagten, den lovgivende Magt, er sat paa Døren udenvidere, og staaer udenfor Kirken. Det hedder nemlig: „Ved indtrædende Vacance kan Kongen bestemme“ — man skalde troe, at det ved Lov skalde bestemmes, hvorledes Gagen skalde være — „at et større Afdrag skal finde Sted“ — et større Afdrag nemlig i de Indtægter, som nu ere lagte til bestemte Kald — „naar det skjønnes; at Kaldet maatte kunne taale det, ligesom ogsaa i det Hele at fastsætte, at Lønningesforandringen skal foregaae, selv om den ikke tibliger. har fundet Sted; men over de saaledes for Folkekirken indbundne Belyb“ —